1936: UN AN IMPORTANT PENTRU JESSIE OWENS ŞI IOLANDA BALAŞ

După douăzeci de ani, gloria Olimpiadei de la Berlin participă iarăşi la Jocuri. De data aceasta însă Jessie Owens — căci despre el este vorba — nu va mai purta un număr de concurent, iar numele lui nu mai este înscris printre competitorii J. O. de la Melbourne. Acum Owens este doar un „simplu" spectator...

Cu douăzeci de ani în urmă, cînd nu se stinseseră încă ecourile excepţionalelor întreceri de pe „Olimpia Stadion" din Berlin şi cînd excelentele rezultate realizate de Owens continuau să fie pe buzele iubitorilor de sport şi să facă ocolul lumii, în Timişoara, la 12 decembrie, vedea lumina zilei fetiţa muncitoarei Etelka Balaş. La 12 ani Iolanda Balaş a început să practice atletismul şi judecînd după primele-i rezultate, nimănui nu i-a trecut prin minte că fetiţa aceea va putea ajunge într-o zi... competitoare olimpică. Şi nu numai atît, ci o candidată de frunte la titlul de campioană olimpică, la medalia de aur a probei de săritură în înălţime!

Iolanda Balaş a purtat recordul ţării de la 1,48 m. (cît era pînă în 1951) pînă la excepţionalul rezultat de 1,75 m. (performanţă care constituie un nou record al lumii). In aceşti şase ani de cînd numele Iolandei Balaş este înscris pe tabelul recordurilor naţionale, cifrele performanţelor sale au fost într-o continuă creştere: 1951 (1,51 m.); 1952 (1,53 m.); 1953 (1,60); 1954 (1,65) 1955 (1,70); 1956 (1,75 m.). Iolanda a corectat de 17 ori recordul ţării, egalîndu-l de 6 ori la diferite înălţimi. In 1954 a cîştigat titlul de campioană mondială universitară la Budapesta (1,61 m.), medalia de argint la campionatele europene de la Berna (1,65 m.), în 1955 a cîştigat medalia de aur la festivalul de la Varşovia. De patru ori a fost campioană internaţională a R.P.R., odată a Bulgariei şi odată a Belgradului. In ultimii cinci ani a participat la 37 concursuri internaţionale din care a cîştigat 31. Din 1955, de la Oslo, cînd a sărit pentru prima oară 1,70 m., Iolanda Balaş a trecut pînă acum de 7 ori peste 1,70 m. şi cîte odată mai sus 1,71 m., 1,73 m. şi 1,75 m.

Zilele acestea Iolanda va participa la prima sa Olimpiadă, încercînd să termine victorioasă lupta deosebit de grea cu cele mai bune săritoare în înălţime din întreaga lume.

Succes, mult succes, Ioli!

DE LA C.U.T. LA J.O.

...In faţa secretarului comisiei de organizare se prezentase un tînăr mărunţel, cu o statură de copil.

— Vă rog să mă înscrieţi la întrecerile de box.

Secretarul l-a privit cu vădită mirare.

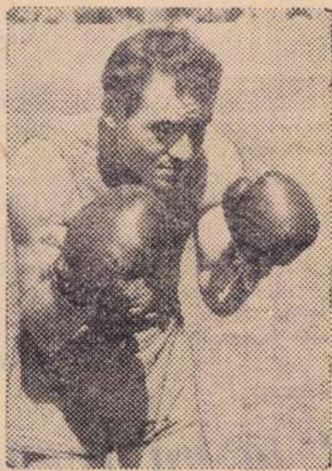
— La box? Păi cîte kilograme ai dumneata?

— 47. Fac categoria „minimă". Mă antrenează maestrul Oşca. Anton Oşca. Cred că aţi auzit de el.

Secretarul dădu din cap în semn de încuviinţare.

— Care-i numele dumitale?

— Dobrescu Mircea.

Cînd secretarul a trecut în foile de concurs numele tînărului mărunţel dar îndrăzneţ din faţa sa, nu şi-a închipuit fireşte, nici un moment că este vorba de numele unui boxer care avea să strălucească în scurtă vreme pe firmamentul pugilismului amator internaţional. Mircea Dobrescu s-a prezentat atunci la startul primelor întreceri ale Cupei Unităţii Tineretului. A cîştigat etapă de etapă şi a ajuns în finală. Cînd a coborît treptele ringului după ultimul meci, era campion al celei dintîi competiţii de masă!

Curînd, devine campion regional (Dobrescu boxa pe vremea aceea la Craiova) şi păstrează titlul acesta trei ani la rînd. Combativitatea sa debordantă, dîrzenia şi vigoarea cu care luptă de la primul şi pînă la ultimul sunet de gong, l-au adus în lotul reprezentativ. A boxat în primul meci internaţional cu maghiarul Bednai, fost finalist la „europene", cîştigînd detaşat la puncte. Au urmat J. O. de la Helsinki. Cine n-a auzit despre victoriile repurtate asupra japonezului Nagata şi suedezului Johansson? Alte succese: medalia de aur la J.M.U. (Budapesta 1954) şi la Festivalul de la Varşovia, precum şi locul al doilea la campionatele europene din 1955.

Mircea Dobrescu a boxat în Finlanda, Suedia, Polonia, Ungaria, R.F. Germană, Cehoslovacia, Franţa etc. Este maestru al sportului din anul 1952. Face parte din secţia de box a C.C.A. şi este antrenat de Marcu Spakov. A cucerit de două ori titlul de campion al ţării. Acum, reprezintă culorile patriei la Melbourne.

O interesează în special, Olga Orban...

1954: Mare zarvă la liceul maghiar din Cluj. Corpul profesoral este neliniştit de atitudinea elevei **Olga Orban** care, deşi este campioană regională a şcolilor medii la lungime şi 80 m. plat, refuză să facă atletism pentru că îi place scrima. In fruntea nemulţumitelor se află profesoara de educaţie fizică. Ea hotărăşte: „Olga Orban, ori renunţă la îndeletnicirile sale de „muşchetară" şi se apucă de antrenament la atletism, ori îi interzicem să mai facă sport".

Zis şi făcut. Olga Orban, ca elevă conştiincioasă şi disciplinată, continuă să concureze pentru şcoala sa în întrecerile atletice. Dar, „camuflată" de profesoara de limba romînă, Ecaterina Bartoş (şi ea scrimeră), Olguţa şi-a urmat antrenamentele de scrimă în sala colectivului Progresul Poligrafie Cluj cu maestrul Ludovic Ozoray. Fetiţa cu păr bălai şi cu zîmbetul totdeauna pe buze a progresat într-un ritm uimitor. In anul debutului în scrimă a şi devenit campioană de junioare, dar profesoara de gimnastică a continuat să fie supărată. In anul următor la 17 ani neîmpliniţi, Orban cucereşte titlul de campioană la senioare. Profesoara de educaţie fizică îşi menţine punctul de vedere. Dar, în zadar, căci Olga şi-a urmat chemarea în sport. Succesele ei depăşesc graniţele ţării. La Leipzig, Budapesta, Varşovia, Luxemburg, Como şi Londra, absolventa liceului maghiar din Cluj cinsteşte numele ţării noastre. Profesoara de gimnastică NU mai este supărată. Dimpotrivă. Ea se află astăzi în rîndurile celor care aşteaptă cu nerăbdare, dar cu încredere, rezultatele de la Melbourne. O interesează în special **Olga Orban**...

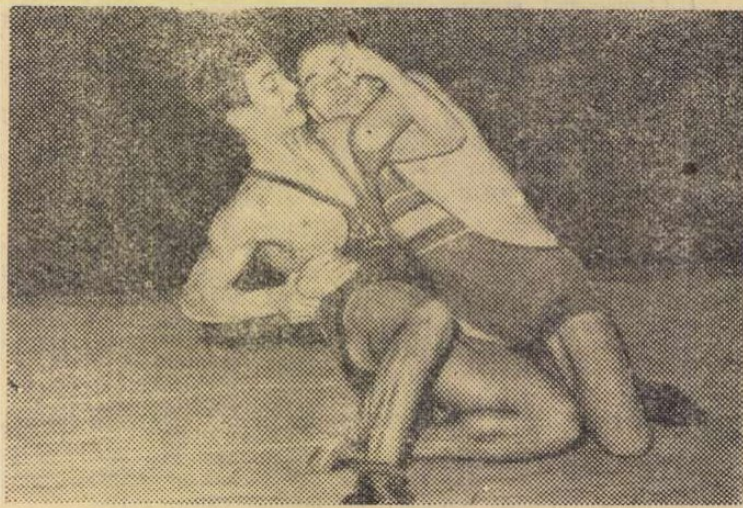
Karoly Takacs al nostru!

Vă prezentăm pe maestrul emerit al sportului Iosif Sîrbu, campion olimpic la Helsinki şi poate la...

Publicaţiile din diverse ţări au comentat de multe ori, cu lux de amănunte, povestea celebrului trăgător de pistol, Karoly Takacs, cel care a reuşit, cu mîna stîngă, să egaleze performanţa obţinută cu mîna dreaptă înainte ca odiosul război mondial să i-o fi retezat din umăr. Dar asemenea exemple de voinţă excepţională, de titanică muncă de reeducare, s-au mai ivit şi în alte împrejurări. Unul dintre ele, de dată foarte recentă şi care este cuprins tot în paginile istoriei tirului, ne e mai drag ca oricare altul, fiind vorba de campionul olimpic, maestrul emerit al sportului Iosif Sîrbu. *Aproape un an de zile am păstrat tăcere asupra accidentelor suferite de Iosif în timpul campionatelor europene şi mai apoi în vremea pregătirii olimpice. In linişte, Sîrbu trebuia să-şi ducă la bun sfîrşit opera de a-şi muta linia de ochire de pe dreapta pe stînga şi de a-şi „dresa" genunchiul cu meniscul rupt. După strădanii nemaiîntîlnite, de care este capabil numai un om înzestrat cu calităţile maestrului nostru emerit, Iosif Sîrbu a reuşit să egaleze şi chiar să întreacă performanţele sale de altădată.*

Miile de tineri care ne urmăresc de acasă vor fi bucuroşi să afle rezultate bune dela Melbourne. Noi ne vom strădui să le obţinem spre satisfacţia lor şi a... noastră.

Acesta este trăgătorul de armă liberă care peste cîteva zile va apăra culorile Romîniei pe poligonul Williamstown. Titlul cucerit de Iosif Sîrbu la Helsinki nu mai este pus în joc astăzi, dar Sîrbu va ţinti spre alte cununi olimpice, spre cele de la 3 x 40 şi de la 60 focuri culcat. Desigur că ţelul său este foarte greu de atins, dat fiind aleasa participare de la Melbourne şi condiţiile speciale în care se prezintă compatriotul nostru. Dar nimic nu este imposibil pentru voinţa de fier dovedită în atîtea rînduri de valorosul nostru reprezentant. De altfel, la plecarea sa spre Australia, Iosif Sîrbu a promis miilor de tineri din ţara noastră că va face totul pentru a confirma aşteptările lor. Şi el ne-a demonstrat totdeauna că putem avea deplină încredere în cuvîntul său.

Intre cei doi luptători este o diferenţă de... 20 ani şi de... 5 olimpiade! D. Pîrvulescu, într-un meci de antrenament cu antrenorul I. Tözser, clasat pe locul cinci la J. O. din 1936.

Avem încredere în el

Simpatia de care se bucură D. Pîrvulescu nu se datoreşte numai faptului că luptătorul echipei C.C.A. este, în general un băiat... simpatic, prietenos, glumeţ. Aceste însuşiri ale lui D. Pîrvulescu sînt apreciate de prietenii săi. El este însă preţuit de toţi acei care se ocupă de acest sport, pentru calităţile sale de luptător. Chiar „bătrînii" noştri sportivi, (de obicei foarte exigenţi simt o adevărată plăcere să-l urmărească luptînd. Unul dintre aceştia, bine cunoscutul Jean Chirtop, pionier al sportului luptelor din ţara noastră, mi-a spus, nu de mult, următoarele: **„Parcă întineresc cînd îl văd luptînd pe D. Pîrvulescu. In el mocneşte o scînteie de geniu** (n.n. în materie de lupte). **Păcat că nu este totdeauna serios. Altfel, nu ar avea adversari în lume printre luptătorii din categoria sa".**

Totuşi, D. Pîrvulescu a dovedit că poate fi serios — cînd vrea. Ne-a dovedit-o cu diferite prilejuri şi mai ales cu ocazia turneului de lupte de la Opatija, cînd a cîştigat de o manieră strălucită locul I. In plus, a dat dovadă de o neobişnuită voinţă: abţinîndu-se de la mîncare zile întregi pentru a „face" categoria.

La Melbourne, D. Pîrvulescu va avea de înfruntat adversari puternici, ca Fabra, campionul mondial, Bilek, Viitala, Solovev, Vúkov, Anderson şi alţii. Dar noi avem încredere în el şi-i urăm succes.

UN TALENT MULTILATERAL

Vocea crainicei şi consacrata formulă de chemare la locul de concurs îi erau familiare cînd a luat parte, pentru prima oară, la o întrecere de gimnastică. Făcuse cunoştinţă cu ele la concursurile de atletism, unde îşi înscrisese numele pe tabela celor mai bune performere din acea vreme, la înălţime, greutate şi lungime. Tot atît de familiarizată era şi cu atmosfera din timpul întrecerilor de handbal, fiind o componentă de bază a echipei S.M.T.C.F. Oraşul Stalin.

In această vreme, o dispută serioasă s-a dat în sufletul Elenei Leuştean. Trebuia să aleagă din cele 3 „preferinţe" una căreia să i se dedice. Era greu, criteriul rezultatelor nefiind valabil — la toate era deopotrivă de bună — rămînînd să decidă doar atracţia pe care o exercita fiecare dintre aceste sporturi asupra talentatei sportive. Şi alegerea a fost dintre cele mai fericite, Elena Leuştean optînd pentru sportul frumuseţii, eleganţei, preciziei:. gimnastica. Ce-i drept, nici aceasta nu s-a lăsat mai prejos faţă de o astfel de favoare, şi — după o serie de alte succese — în 1954, la campionatele mondiale desfăşurate la Roma, „aleasa" îi aduse în dar, drept mulţumire un frumos loc V, înscriindu-i astfel numele pe lista celor mai bune gimnaste din lume.

Simion Ismailciuc — pescarul de la gurile Dunării

Un scurt portret al valorosului canoist care ne va reprezenta în marile întreceri de pe lacul Wendoure reprezintă, aparent, o sarcină uşoară: SIMION ISMAILCIUC **practică această disciplină sportivă doar de trei ani. Şi totuşi, palmaresul său îl indică drept pretendent la titlul olimpic.** Cu ce s-a prezentat S. ISMAILCIUC **la Melbourne? Iată o sumară „carte de vizită":** 1953 — **performanţe valoroase la întrecerile din cadrul Festivalului de la Bucureşti:** 1954 — **coboară, la simplu, sub 5 minute (pînă atunci performanţele oscilau în jurul timpului de 5:20);** 1955 — **cîştigă toate probele de simplu din ţară; locul 1 la 1.000 şi 10.000 în întîlnirea cu canoiştii din R.D. Germană; locul 1 la viteză în întrecerea R.P.R.—R.P.U.; locul 1 în proba de simplu viteză cu prilejul întrecerilor de la Poznan (Festivalul de la Varşovia);**

1956 — **cîştigă probele de 1000 şi 10.000 precum şi proba de dublu (cu D. Alexe) în concursul de la Grünau; termină învingător în concursul de la Helsinki (1000, 10.000 şi 1000 simplu) şi în întrecerea cu canoiştii Uniunii Sovietice (1000 şi 10.000 dublu cu D. Alexe).**

In cea mai mare întrecere, la Melbourne, canoistul romîn S. ISMAILCIUC a ocupat locul... Dar, mai bine să aşteptăm!